

Bohužel, budoucnost už není to, čím bývala.

Valéry

CO UŽ NENÍ A CO JE

Chybí mi bělohradská pout' první listopadovou sobotu a neděli, nadýchaná cukrová vata na špejli a plno stánků na Malém i Velkém náměstí, Fialova střelnice s navoskovanými růžičkami, řetízák a houpačky, kde se s vámi točí a houpe celý svět.

Chybí mi zaháněná, kterou jsme hráli na Třetí straně, a když se některá parta dostala až k hotelu Dědek na hlavní silnici, tak prohrála.

Chybí mi šněrovací balón, se kterým jsme kopali a po jehož úderu zůstala na hlavě stopa jako od hodně řídkého hřebenu.

Chybí mi hokej s tenisákem na sokoláku, říkali jsme tomu bandyhokej a na podzim a na jaře jsme jej hráli snad každý den.

Chybí mi černá hodinka bez svícení, babiččina začouzená petrolejka a její odraz na stropě obrovské kuchyně, světnice a ložnice v jednom.

Chybí mi poslech sobotní rozhlasové hry pro mládež a přitom zakusování makové, tvarohové či povidlové bucht, které máma právě vytáhla z trouby.

Chybí mi Pardoubek plný koupajících se a zrovna tak obsazený biograf, kde diváci seděli na světlehnědých lavicích od firmy Petřivý a spol.

Chybí mi zahradní restauračka v Bažantnici, tancování při skvělé muzice Rudy Messe, sezení ve stínu mohutných kaštanů, dlouhá promenádní řada žlutých laviček, altánky, kde kluci zkoušeli svá první cigárka i první lásky.

Chybí mi svezení na fůře plné sena, udusané travnaté cesty přes pole do Brtve, rozpraskané suchem tak, že šlo do pukliny lehce strčit prst.

Chybí mi ježdění na kole pod trubkou, dodnes nepochopím, jak jsme to vlastně dokázali. Schází mi nerozlučné party kluků, čutání tam i jinde.

Je toho dost, co chybí, co mi schází, co už není.

Je tady mobil, play station, internet, e-mail, facebook, satelit s neskutečným počtem televizních stanic, nádherná auta, přehršle druhů kol, vlastně biků, síť supermarketů, cestování do všech končin zeměkoule, libovolná móda, zahradní technika, akvaparky, domácí bazény a nevím co ještě.

V Bělohradě luxusní Tree of Live, Strom života, za jehož severní stranou si myslíte, že je Jaderské či Středozevní moře a on je tam dvaapůlhektarový Pardoubek.

Nová moderní škola Karla Václava Raise, několik sportovních hřišť, o kterých se generaci Záveských a Weinbauerů jenom zdálo, pár metrů od náměstí kouzelný Zámecký park. A další, další a další.

Hrabal jsem se v krabici fotek a našel snímek Václava Lejdara z roku třiasedmdesát. Josef Horáček, Zdeněk Hofman, Vlád'a Záveský, Honza Zejfart, Vašek Imlauf, Lubor Machovec, já, Jirka Lelek, Zdeněk Dejl, Karel Petřivý, Jirka Kučera a Ivo Dřížhal. Před bažantnickou restaurací bylo ředitelství tenisového turnaje. Nádherný čas i my nádherně mladí.

Je fajn, co všechno je, ale smutek po zašlých časech se občas objeví.

